

Nygart: Vort Lands Beliggenhed, omgivet, som det er, af fiskerige Have og gennemskaaet af fiskerige Fjorde, Bælter og Sunde, gør, at Fiskeriet naturligt maa komme til at spille en stor Rolle for os. Fiskeriet hører jo til vort Lands naturlige Erhvervskilder, en Erhvervskilde, som maa kunne give betydeligt større Udbytte, end den giver. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at Udbyttet af Saltvandsfiskeriet her i Landet glædelig har været i stadig Stigen. Hvis vi gaar saadant noget som 25 Aar tilbage, ser vi, at i 1892 var hele Saltvandsfiskeriets Udbytte ikke mere end 5½ Mill. Kr., og deraf var kun den halve Million Udbytte af Fiskeriet i selve Vesterhavet. Det var jo en ganske forsvindende Indtægt, vi havde af Fiskeriet den Gang. Imidlertid gaar Udbyttet derefter stadig opad, med stærkere og stærkere Stigen. Jeg skal ikke trætte med mange Tal, men kun nævne, at Saltvandsfiskeriets Udbytte i 1913 anslaaes til 17½ Mill. Kr., hvoraf 3,6 Millioner stammer fra selve Vesterhavet. Derefter bliver der en stærk Stigning Aaret efter, Krigsaaret 1915. Fra 17½ Mill. Kr. gaar det i dette Aar op til 26 Millioner, hvoraf 8 Millioner stammer fra Vesterhavsfiskeriet. Men det Aar, der har givet det største Udbytte, var 1916. Ikke alene gik Massen af fangede Fisk i Vejret, men ogsaa Priserne steg stærkt. En nøjagtig Opgørelse af Udbyttet er endnu ikke foretaget, men saa vidt det kan skønnes, vil det samlede Udbytte af Saltvandsfiskeriet blive omkring 40 Mill. Kr., og det kan vel regnes, at saadant noget som 15—16 Mill. Kr. deraf stammer fra Vesterhavsfiskeriet. Det er altsaa gaaet stærkt fremad. Jeg skal nu ikke regne med de ekstraordinære Priser, der har hersket siden Krigens Begyndelse, thi dem kan man selvfølgelig ikke bygge alt for meget paa, men selve det fiskede Kvantum har været større, end det plejer, og det er det afgørende. Priserne vil sikkert ikke holde sig i Fremtiden. Ingen havde jo troet, at vi skulde komme op til saa svimlende Fiskepriser, som der har været i de sidste Aar. At f. Eks. Aal skulde blive betalt med 2—3 Kr. pr. Pund paa selve Fiskepladsen, havde man aldrig i sine vildeste Fantasier tænkt sig Muligheden af. Men jeg lægger Vægt paa, at i de normale Aar før Krigen, 1911—13, har Udbyttet af Fiskeriet været stadig jævnt stigende med godt og vel 1 Mill. Kr. om Aaret. Det viser, at der er en konstant Stigning. Særlig for Vesterhavets Vedkommende stammer denne Stigning for en stor Del fra, at man er gaaet over til andre og

bedre Fangstmetoder. Det gammeldags Kystfiskeri i smaa, aabne Baade, som ikke var sødygtige, havde ikke mange Fiskedage om Aaret og kunde ikke drives til noget stort. Men efter at vi har faaet Støttepunkter for et mere søgaaende Fiskeri i i Esbjerg Havn og nu senere i Indsejlingen til Limfjorden ved Thyborøn, har der udviklet sig et mere søgaaende Kutterfiskeri, og det er det, som har bevirket, at Fangsten er gaaet i Vejret. Naar vi imidlertid ser hen til, at Udbyttet af det samlede Fiskeri i Vesterhavet af den sidste Vestkysthavnekommission, hvis Betænkning jeg har liggende foran mig, er opgjort til 200 Mill. Kr., er de faa Millioner, vi faar deraf, jo kun en forsvindende Anpart, skønt vi ligger saa heldigt for Vesterhavsfiskeri, som intet andet Land, havde jeg nær sagt — i alt Fald ligger intet andet Land bedre.

Under disse Omstændigheder ledes Tanken straks hen paa det Spørgsmaal: Hvad kan der gøres for, at vi kan faa større Del i dette Udbytte? Det er en Sag af saa stor og vidtrækkende Betydning, at det nok er værd at skænke den nogen Opmærksomhed. De ærede foregaaende Talere, saavel det ærede 4de Medlem for 8de Kreds (Olufsen) som den højtærede Minister, har omtalt, at der er udfoldet adskillige Bestræbelser for at skaffe Fiskeriet bedre Støttepunkter i Form af Havne- og Moleanlæg paa selve Vestkysten. I en lang Aarrække, man kan vel sige de sidste 50 Aar, har denne Sag været mere eller mindre levende, til Tider ret stærkt levende. Navnlige naar der er sket store Ulykker paa Grund af de meget primitive Fiskemetoder, der anvendes paa Vestkysten, har der rejst sig en Bevægelse for at skaffe Fiskerne bedre Landingsforhold, skaffe dem Støttepunkter, hvorfra de kunde drive deres Fiskeri i stærkere, mere søgaaende Skibe, og denne Bevægelse har givet sig Udslag i adskillige, lange Forhandlinger her paa Rigsdagen. Der har været nedsat Kommission paa Kommission, den første i 1882, den næste i 1897 og endelig nu den sidste i 1914, hele 3 Kommissioner, foruden at der flere Gange baade af private og af Vandbygningsvæsenet er foretaget Beregninger og udarbejdet Projekter, som har været fremsatte til Drøftelse. Det har altsaa egentlig ikke manglet paa Interesse for en Løsning af dette Spørgsmaal. Naar det desuagtet stiller sig saaledes den Dag i Dag, at den eneste Fiskerihavn, vi har paa Vestkysten, er Esbjerg Fiskerihavn, som har gjort Nytte og flere Gange er udvidet, medens der endnu ikke er an-